Στο λυκόφως του ενδιαφέροντος (Τασούλα Καραϊσκάκη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 13 Μαΐου, 2015

Ζούμε σ’ ένα βάρβαρο πολιτισμό
εκτεταμένου κυνισμού που λογαριάζει τους ηλικιωμένους για «δαπάνη» προς σταδιακή «κατάργηση». Είναι κοινό μυστικό ότι στα δημόσια νοσοκομεία οι γέροντες αποτελούν τη, ναι μεν, πολυπληθή, αλλά τελευταία κατηγορία στην ιεραρχία της περίθαλψης. Ενας υφέρπων ηλικιακός ρατσισμός τούς αποκλείει από την ιατρική εγρήγορση. Η ηλικία τους καθορίζει τον βαθμό ενδιαφέροντος, την ένταση των προσπαθειών, το ξόδεμα των γιατρικών.

("Ο γέροντας της Κιμώλου", έργο του Φώτη Κόντογλου)

Κι ό, τι λείπει σε επιστημονική μέριμνα καλύπτεται σε παραϊατρική φροντίδα, από μια στρατιά καλοπληρωμένων γυναικών, που αναλαμβάνουν την προσωρινή τους ανακούφιση. Η υπερκερδοφόρα βιομηχανία που έχει στηθεί από χρόνια σε όλα τα ελληνικά νοσοκομεία, με στόχο την ηρεμία των οικογενειών που δεν έχουν χρόνο ή υπομονή να παρασταθούν στους κλινήρεις ηλικιωμένους τους, δεν συρρικνώνεται ούτε σε εποχή κρίσης. Είναι εντυπωσιακό να βλέπεις πλήθη γερόντων να εγκαταλείπονται, σαν τα φύλλα που πέφτουν, από αμφότερες τις πλευρές. Από θεράποντες και συγγενείς. Διότι έχει συμβεί, γιατροί, πονετικοί κι ακούραστοι, να ανακοινώσουν με ανακούφιση στους οικείους ότι η «κρίση ευτυχώς ξεπεράστηκε» και να λάβουν ως απάντηση μια δυσαρεστημένη σιωπή. Οι υπερήλικες δεν αποτελούν πια την προσωποποίηση της σοφίας, τη φωτισμένη κατάληξη μιας πλούσιας σε εμπειρίες ζωής, αλλά βάρος. Κι όμως, για τον Λυκούργο η αδιαφορία προς τους ηλικιωμένους και τους γονείς θεωρείτο κάτι σαν εσχάτη προδοσία (Κατά Λεωκράτους). Για τον Πλάτωνα η άσχημη συμπεριφορά προς τους γονείς ή τους παππούδες θα έπρεπε να τιμωρείται με ισόβια εξορία από την πολιτεία και αποκλεισμό από την ανθρώπινη συντροφιά (Νόμοι).

Σήμερα, σε αρκετές χώρες διατυπώνεται η εκτίμηση ότι οι πιέσεις στο υγειονομικό - ασφαλιστικό σύστημα θα μειωθούν αν περικοπούν με κάποιο τρόπο οι ιατροφαρμακευτικές παροχές στους ηλικιωμένους. Στις ΗΠΑ, για παράδειγμα, κατατέθηκε πρόσφατα πρόταση να διακοπεί η περίθαλψη σε ηλικιωμένους που υποφέρουν από άνοια. Ας φροντίσουμε τους νέους, αφού οι γέροι έτσι κι αλλιώς θα πεθάνουν, είναι η φιλοσοφία. Ομως οι νέοι σπάνια χρειάζονται φροντίδα, όσο για τους γέρους, χρυσοπλήρωναν το σύστημα σε όλη τους τη ζωή. Με ποιο δικαίωμα οι σχεδιαστές του «κουρέματος» των δαπανών «κλαδεύουν» από αυτούς ημέρες; Αντί το κράτος να τους στερήσει το ζωτικό «λίγο», ας ανακτήσει το «πολύ» από τις σπατάλες των ημετέρων, τις προμήθειες, τις υπεξαιρέσεις, την εκτεταμένη φοροδιαφυγή, είναι η υπέργηρη λογική.

Ομως οι αρχιτέκτονες του νέου ανθρωπισμού (ως ανθρωπισμός λογίζεται η επιλογή να μην ταλαιπωρήσεις τον γέροντα με άσκοπες θεραπείες, που συμπίπτει και με το οικονομικά συμφερότερο)

αδιαφορούν. Οι ανθρώπινες αξίες δεν περιλαμβάνονται στο δόγμα του ατομισμού και της χρηματολατρίας.

Και διαγράφεται ένα εφιαλτικό ενδεχόμενο, η ζωή να ωθηθεί στα προκρούστεια πρότυπα μιας νέας ευγονικής, μιας βελτίωσης του πληθυσμού και των οικονομικών δεικτών με «ψαλίδισμα» της ζημιάς από τη διογκούμενη τάξη των άρρωστων, ανήμπορων, αποξενωμένων, μοναχικών γέρων. Ομως έτσι υπάρχει η πιθανότητα να επιβιώσει μόνο το είδος των παραγωγικών προσοδοφόρων νέων και των πλουσίων, που δεν έχουν ηλικία. Μια σύνθεση παράδοξη και καταδικασμένη εξ αρχής

(*"Η Καθημερινή*" της Κυριακής 3/4/2011)

(Πηγή ηλ. κειμένου: http://www.antifono.gr/portal/)

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Τα γηρατειά: Ένα μεγάλο υπαρξιακό και κοινωνικό πρόβλημα (Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης)

Ευθανασία:
Λύση για το «Ασημένιο Τσουνάμι»; (Εμμανουήλ Παναγόπουλος, Αμ. Επ. Καθηγητής Χειρουργικής, Διευθυντής Χειρουργικού Ε.Σ.Υ.)